

10. Blev nu til Spot dine tusindaars Minder.

C. M. Bellman.

Allegro moderato.

1. Blev nu til Spot di- ne tu- sindaars Min- der? Er dit Sværd nu brustent og plettet dit Skjold?

Blev di- ne Mænd nu til kla- gen- de Kvinder? Trampe di- ne Fjender den sløj- fe- de Vold?

Er nu paa San- ge din Bø- ge- lund tom? Maa vi nu blu- es med Blik- ket mod Jor- den

ved hver en To- ne, der min- der os om, at du var Dronning i Nor- den?

2. Svigtet af Venner og svigtet af Frænder, —
 Hver en Stjerne skjult i den bælmørke Nat, —
 Banneret baaret af famlende Hænder; —
 Havde baade Himmel og Jord dig forladt?
 Slangen, du fostrede selv ved din Barm,
 Frem af sin Hule sig snigende voved,
 Sløved dit Væрге og lammed din Arm,
 Bøjed i Støvet dit Hoved.

3. Skibet er strandet; — saa lad os da bjerge
 Rask igjennem Brændingen alt, hvad vi kan.
 Viljen, der mægter vor Frihed at væрге,
 Troskab indtil Døden mod Fædrenes Land,
 Levende Haab, der kan svinge vort Flag,
 Dødeligt Had, der kan hvæsse vor Klinge,
 Klippefast Tro paa den Fremtidens Dag,
 Der skal Gjenfødselen bringe.

4. Lad os da vente og ikke forsage,
 Agte paa de varslende Tegn under Sky,
 Bære de tunge Forsmædelsens Dage; —
 Atter skal i Danmark en Morgen dog gry!
 Kommer da Luftningen frisk over Strand,
 Ruller da vældigt den vækkende Torden,
 Da skal du atter, mit Fædreneland,
 Løfte dit Hoved fra Jorden.

5. Da skal du se dine Sønner staa rede,
 Og da skal den hvislende, giftige Snog,
 Som nu tør frækt sig i Solskinnet brede,
 Flygte for dit Blik til den mørkeste Krog.
 Da skal dit ældgamle Banner paa ny
 Vinke til Sejer de faa mod de mange,
 Og da skal atter blandt Sværdenes Gny
 Runge de frejdige Sange!

Edv. Lembcke.